24.05.2026 г. / 20:00:14

Вяра

Еврейските ритуални убийства - 2-ра част

Източната и западната църкви пазят жития на деца мъченици, умъртвени по особено жесток начин в юдейски ритуални убийства. Ето един пример от житието на детенцето Гавриил Белостокски:

„На 11 април 1690 г. майката на 6 годишния Гаврил тръгнала да носи обяда на своя съпруг в полето. **През това време, в техния дом пристигнал арендатора евреин, който излъгал детето и тайно го отвел в град Белосток, където младенеца бил подложен на мъчения: РАЗПНАЛИ ГО, НАДУПЧИЛИ МУ ТЯЛОТО, ИЗПУСКАЙКИ КРЪВТА МУ ПОСТЕПЕННО.**

Отрока Гавриил Белостокски, "от жидов умученный"

НА ДЕВЕТИЯ ДЕН ДЕТЕТО ИЗДЪХНАЛО И ЕВРЕИТЕ ХВЪРЛИЛИ ТЯЛОТО МУ В КРАЯ НА ГОРАТА БЛИЗО ДО СЕЛО ЗВЕРКИ.

Гладните кучета, които намерили трупа, не само не го разкъсали, но го пазили от хищните птици. Чувайки силният им лай, скоро пристигнали жители от селото и намерили тялото на малкия мъченик.

Веднага било установено, че става въпрос за **РИТУАЛНО УБИЙСТВО**. Стекъл се много народ, дълбоко развълнуван от зверството, и тялото на мъченика Гавриил било погребано близо до храма...“.

ТУК СЛЕДВА ДА СПОДЕЛИМ И ЗАЩО ЕВРЕИТЕ СА БИЛИ ИЗГОНЕНИ ОТ ИСПАНИЯ ПРЕЗ 1492 г:

Това събитие е свързано с най-известния и фрапиращ пример за еврейско ритуално жертвоприношение на дете. То се случва в края на 1480 г. в село Ла Гуардия край Толедо. Преките извършители – баща и син евреи са арестувани. Следствието трае близо 2 години и свършва с осъждането и изгарянето на клада на 5 души – убийците и техните съучастници.

Момчето, жертва на ритуала, е обявено от испанската църква за мъченик. На мястото на убийството му е издигнат паметник.

Делото „Ла Гуардия“ вдига голямо брожение сред населението и след като се запознават с обстоен и документиран доклад, монарсите Фердинанд II Арагонски и Изабела I Кастилска подписват на 31 март 1492 година декрета за изгонването на евреите от Испания – „Алхамбрийският декрет“ или „Едиктът от Гранада“.

В този декрет те се обръщат към поданците си с думите:

„След зряло обмисляне на въпроса, решихме да заповядаме на всички евреи, мъже и жени, да напуснат нашето кралство и да не се завръщат никога. С изключение на онези които ще приемат да се покръстят, всички трябва до 1 юли 1492 година да заминат, и под страх от наказание със смърт и конфискация на имуществата, да не се завърнат повече.“

Цитат от Едикта за изгонване на евреите от Испания – източник на текста е книгата на Виктор Малка „Сефарадските евреи“.

Изгонени са около 160 000 евреи.

Доста показателно е, че веднага след прогонването на антихристите юдеи Испания се освобождава окончателно от маврите, колонизира американския материк и се превръща в една от най-могъщите империи, които човечеството е виждало дотогава.

Повечето от изгонените испански сафардски евреи се преместват да живеят в Османската империя и най-вече в земите, населени с българи.

Те са радушно приети от турците, защото идват с всичките си богатства и след това много от главните везири на империята са евреи.

Може би този факт има връзка и с кръвния данък (наименованието му изобщо не е случайно), при който са отнемани деца от поробените народи – част от тях са отделяни за обучение в еничарските корпуси, но вероятно съвсем не всички.

Отнемане на българско дете от семейството му за кръвен данък

Все пак самото име пределно ясно говори – данък в кръв на малки деца.

Показателно е, че на турски кръвен данък означава "девширме", което произлиза от дума, означаваща "събиране на цветен нектар от пчелите" – вероятно метафората е, че османските евреи са пчелите, а събираната кръв от децата е техния нектар.

Не само великите везири и много хора от търговския и финансов елит в Османската империя са юдеи, но и самите султани имат еврейска кръв. Нурбану, която е била любима наложница на султан Селим II и е майка на неговия наследник – султан Мурад III, е венецианска еврейка *(Stanford J. Shaw, History of the Ottoman Empire and modern Turkey, Volume 1, p. 178)*. Еврейката Нурбану е била Валиде султан (титла, носена от майката на управляващия султан на Османската империя), а синът ѝ Мурад III, според юдейските закони е евреин, като тази кръв се влива съответно в неговите наследници султани на Османската империя.

България също има своя еврейска царица и неин син – цар юдеин, които обаче изиграват фатално отрицателна роля и докарват на народа ни Османското иго, властта на евреите везири и султани и техния юдейски детски кръвен данък.

Отново става въпрос за венецианска еврейка – Сара Теодора, която отново като Нурбану се появява от нищото, успява да стане любимка и жена на цар Иван Александър, ражда му еврейски син Иван Шишман, разделя и отслабва Българското царство, а сина ѝ изоставя столицата преди турската обсада.

Ето какво още е записано:

„Повод за силно нарастващото еврейско влияние в България, както считат изследователите, дава самия цар Иван Александър. Отправяйки първата си жена в манастир, той се жени за младата еврейка Сара, която се кръщава с името Теодора. „Тази постъпка на царя, казва българския учен Х. Попов, БИЛА **ПАГУБНА ЗА БЪЛГАРИЯ В ПОЛИТИЧЕСКО И ЦЪРКОВНО ОТНОШЕНИЕ**" [87, с. 27].

В политическо отношение фаталната роля на този брак се изразявала в това, че в резултат разделянето на царството между царските синове от първия и втория брак (Иван Страцимир и Иван Шишман), България се оказва разчленена на няколко части (Търновско и Видинско царство, Добруджанско деспотство и княжествата в югозападна България и Македония). Разделянето в царското семейство и в държавата породило раздори, вражда и борби, които довели до падането на България под робство *[112, с. 23, 27, 129].*

В църковно отношение пагубността на втория брак на българския владетел се изразявала в това, че юдеите, опирайки се на царицата Сара-Теодора, **ЗАПОЧНАЛИ ОТКРИТА БОРБА С ПРАВОСЛАВНАТА**

ЦЪРКВА [7, л. 8]”

„Преподобный Григорий Синаит и его духовные преемники” - Петр (Пиголь)

„Гръцки и френски литературни източници свидетелстват, че Иван Александър бил женен за **еврейката Сара, дъщеря на крупен венециански банкер**, и че този брак бил устроен от юдеите с цел да отслаби християнската вяра в България. **Сара-Теодора била таен агент на Синедриона и постепенно подготвяла България за турското робство** (гр. лет. XIV в., т. III, стр. 81). В историята на християнството на Балканите тя изиграла почти същата роля както Попея (*Попея Сабина - съпруга на императора тиранин Нерон. Тя приела юдаизма и била агент на Синедриона. Участва в заговора за подпалването на Рим и избиването на християните – Господинова, Мълвина. „Богоборците, София, 2002 г.”*)...

Докараните в България от Сара юдеи, със средствата на венецианските търговци, разпространявали сред народа слухове, че Исус Христос е само мит, че не е имало никакво Възкресение, а че това е измислено от поповете, които проповядвайки тази лъжа, живеят и се наслаждават за сметка на трудещите се маси (гр. лет. XIV в., т. III, стр. 92; Енциклика на Бонифаций IX, римски папа).

Вследствие на подмолните действия на Сара-Теодора и Синедриона в посочения период в страната се появяват редица секти: варлаамитство, богомилство, гностицизъм, адамитство, „жидовстващи" („приятели на евреите") и др. Целта на всички тях била целенасочен удар срещу православното християнство...

Сара-Теодора е разполагала с мощно еврейско обкръжение и множество агенти на Синедриона. Доказателство е наличието по това време на цял еврейски квартал във Велико Търново и

пак там се е намирала и най-голямата и красива синагога на Балканите, в махалата „Френкхисар" съгласно запазени сведения от християнските летописи...

За обсадата на Търново и падането на града има кратък, но драматичен разказ в известното „Похвално слово за Патриарх Евтимий", съставено от ученика му Григорий Цамблак: „... Разгневеният варварин - пише той - заплашваше, че с огън ще гори, че на късове ще сече и на друга мъчителна смърт ще предаде тези, които продължават да са непокорни." Въпреки заканите обаче жителите на Търново се бранели твърдо и всички пристъпи на врага се разбивали в яките крепостни стени *(История на България, том 3-7 , изд. БАН, София, 1982 г.)*. Обезсърчен от загубите, султанът дал заповед за отстъпление с предложение за мир. Варшавски посочва, че в този решителен момент се намесват агентите на Синедриона и Сара-Теодора и чрез предателство предават Търново на турците. Цамблак също говори за предателство, но не го описва с подробности. Други автори като проф. Вл. Владикин, Йован Раич, В. Берон и К. Иречек, както и народното предание потвърждават, че крепостта столица пада след предателство, и че предателят е евреин. Същото се потвърждава и от френския автор Сонджеон, който казва, че предателят е бил чужденец юдей, имигрант *(Songeon, Guerin. Histoire de la Bulgarie, depuis les origins jusqu a nos jours, Paris, 1913.)*...

Ето как описва тези събития в своето стихотворение „Жидов гроб“ големият наш писател Иван Вазов:

"**Издайство, измяна позорна**

пропусна врага в крепостта

и Царевец як след упорна

отбрана потъна в кръвта...

На утрешний ден пред пашата

евреин се мръсен яви,

цалуна му рабски полата

и с вид горделив заяви:

– Преславний войводо, сполучих

услуга да сторя на вас:

аз портата таз нощ отключих

и Царевец в твойта е власт.

Паша милостиви: награда!

– **А, ти ли бе хитрия жид**?

Велика награда се пада

на подвига твой бележит.

Без теб тез гявури корави

не бих ги тъй лесно сломил,

пред техните зидове здрави

свят много йощ бих потрошил.

За туй якоглавство земята

с телата им мръсни покрих;

сега и на Юда отплата

достойна да дам аз реших.

И викна на двама войника:

– Убийте туй куче сега!..

Столетья течаха в окови,

столетья на сълзи и страх –

столетия камъне нови

валяха въз Юдиний прах.

Днес грее светата свобода,

свободен е прежния роб,

но камъне йоще народа

изпраща въз Жидовий гроб."

Започвайки от 1354 г. нататък, турците предприели масови нахлувания през Дарданелите в Тракия и на Балканите. Има сведения, че **турските войски са прехвърляни с кораби и средства на венецианските евреи**. Авторът Дейвид Дюк*, цитирайки Стенфорд Шоу, ни дава следната информация: ,,...В XIII в. византийските евреи поддържали окупационните армии на турците... В XIV в. те поддържали завладяването на Константинопол от османските турци, което станало с помощта на евреите..." (Дюк, Дэвид. Еврейский вопрос глазами американца, изд. „Свобода слова", Москва, 2001 г.).

„Геноцидът и Холокостът над българите" Георги Войнов

„Има редица свидетелства, че венецианците са помогнали на турския султан Мехмед II, а част от генуезките наемници на служба на Ромейската империя се оказват предатели и отварят вратите на Константинопол за турците."

„La Serenissima: "империята на чужденците" в Европа" – Доц. Д-р Андрей Фурсов

След тези трагични събития и завладяването на Византия,

България и другите балкански народи, турските окупатори, водени от техните велики везири, елит и султани евреи започват да вземат най-отвратителния и сатанински данък в човешката история, наречен девширме (на осм. тур.: دوشيرمه) – кръвен данък от децата на поробените народи.

Един от другите най-известни и доказани случаи на окултно юдейско детско жертвоприношение е споменатото вече убийство на италианското момче Симонино от Тренто, което е описано в еврейската книга „Кървава пасха“ на израелския професор Ариел Тоаф. Двегодишното дете изчезва тайнствено на 23 март 1475 г. – ден преди еврейската Пасха. Баща му съобщил за това на княз Йоан IV фон Гиндербах. Градските власти започнали да издирват детето навсякъде и блокирали входовете на града.

В Тренто имало само три еврейски семейства – на Самуил, на Товий и на Анжело. В дома на Самуил били и синагогата и училището за еврейските деца. Властите решили да обискират дома на Самуил, но не намерили нищо.

Изненадващо, в неделя вечерта юдеина Товий съобщил на градския съдия, че евреите са намерили момчето в един ров, пълен с вода.

При огледа станало ясно, че детето не се е удавило, а е било убито. Трупът не бил подут като на удавник, а от краката му били изрязани парчета месо. Цялото тяло било осеяно с прободни рани и обезкървено.

Княза наредил тялото да не бъде погребвано, а първо да бъде освидетелствано медицински.

Професионалната експертиза установила, че няма признаци от удавяне, но детето е умряло от насилствена смърт, след като кръвта му е била източена още приживе. Белезите от

раните не били от ухапвания от плъхове, мишки или драскотини от камъни.

Показанията на евреите за откриването на тялото били противоречиви и затова подозрението паднало изключително върху тях. Всички евреи били арестувани и поставени под наблюдение. Огледали пак рова и се оказало, че е ограден от към съседната къща, откъдето водата изтичала през решетки и трупа не е можел да премине през тях. Доказало се, че детето не може да е било довлечено от водата пред дома на Самуил. Имало и свидетели – две съседки, които били чули преди това детски плач в синагогата.

Започнал съдебен процес и на подсъдимата скамейка застанали общо 20 евреи от трите еврейски къщи в Тренто. Отначало всички отричали, но при вида на неоспоримите доказателства започнали да признават – кой е участвал в ритуалното убийство и кой е се е включил по-късно в поругаването на трупа на момчето.

Показанията на всички били сходни:

Във вторник главите на трите семейства се събрали да видят пасхалното агне. Анжело казал:

– Имаме месо за трапезата, но ни липсва нещо, което е най-важното за нашия култ.

Разменили мнения и единодушно решили да откраднат едно християнско дете и да го заколят в дома на Самуил. Избрали Товий за задачата да открадне дете. След два дни, когато цялото население било на църква, а улиците били безлюдни, Товий видял малкия Симонино, който си играел пред къщи. Той отишъл да си играе с него, започнал да му говори усмихнато, примамил го и го отнесъл в дома на Самуил. Като се озовало там, момчето започнало да плаче и да вика майка

си. Залъгали го със сладкиши и играчки.

Жестокото ритуално убийство на Симонино

Когато настъпва нощта, започват безмилостния ритуал. Занесли детето в синагогата. Участвали осем евреи. Съблекли го голо. Самуил му вързал кърпа на шията, за да го души и да не вика. Стария Моисей взел клещи, откъснал от бузата му парче месо и го хвърлил в един съд. Бликналата кръв събрали в паница. Същото повторил и Самуил, а след него и останалите. Щом кръвта от бузата на момчето престанала да тече, всички участници повторили късането от десния крак на детето.

Съдията запитал защо са късали месото с клещи, а не са го рязали. Самуил отговорил:

„Направихме го, за да не помислят християните, ако намерят трупа, че детето е убито от евреите, за да източат кръвта му“.

После вдигнали полуживото дете и изпънали ръцете и краката му, за да символизира разпънатия на кръст Христос. В тази поза настървените евреи наболи цялото тяло на Симонино с игли, за да изтече всичката му кръв, като през

цялото време повтаряли:

„Така постъпихме с Исус, нека по същия начин пропаднат всичките ни врагове!“

Накрая Майер Могар ударил детето по главата и го убил. Изпели хвалебен химн. След края на отвратителния ритуал, Витан – слуга на Самуил – заровил трупчето в сеното в плевника. Разделили кръвта по между си, а Самуил взел най-много. Разотишли се по домовете си и радостни седнали със семействата си на пасхалната трапеза. Всеки от бащите на семействата прибавил кръв във виното си, поръсил с кръв празничната трапеза и призовал десетте египетски наказания върху всички християни. От виното с кръвта всеки глава на семейство налял на цялото си домочадие. В мацата (безквасния хляб), която била вече приготвена, не сложили кръв от Симон, но в нея имало кръв, изсушена и запазена на прах от други ритуални убийства.

На сутринта в събота занесъли тялото пак в синагогата. Направили утринна молитва и след нея Моисей и Самуил започнали да се гаврят с тялото на Симонино. Присъстващите евреи и еврейки крещели в изстъпление:

„Повикай твоя Христос и майка му Мария да ти помогнат!“

Всички удряли и хулели тялото на детето.

В съда станало ясно, че в това гаврене взели участие всички евреи от двата пола.
Трупът не им давал мира. Не можели вече и да избягат, защото всички изходи на града били завардени от властите, заради издирването на детето. Накрая решили да хвърлят момчето в рова с вода, която течала през двора на Самуил и сами да съобщят, че случайно са го намерили. Така се надявали, че ще отвлекат от себе си подозренията. А раните

разчитали, че ще бъдат сметнати за ухапвания от плъхове. Било решено да се оправдават с Мойсеевия закон, който забранява убийствата. Решили да повтарят, че детето е убито от швейцареца Цанезус и че той е подхвърлил трупа у Самуил за отмъщение, понеже двамата се съдели и били стари врагове.

В показанията си Самуил обяснил:

„В древни времена, когато християнството не било тъй могъщо, учени евреи от Вавилон решили на едно съвещание, че кръвта на измъчван християнин помага за спасението на душата. Тази кръв трябва да бъде източена от християнско дете, като преди това то трябва да бъде убито в положението на Христос на кръста. Детето трябвало да е момче, не повече от седем годишно. В краен случай – и по голямо. Момиче не е подходящо, защото ритуала е за поругаване над Иисус...

Мацата в моя дом се приготвя от прислугата и аз винаги тайно съм го вършел, но тази година го направих пред готвача Бонавентура. По време на празника на Песах, главата на семейството застава пред масата, взема чаша вино примесено с кръв и я поставя пред себе си. И всички останали стоят около масата с чаши. По средата има съд с три парченца маца с кръв и по малко от всички празнични ястия. Старейшината натапя пръст в чашата си и поръсва с вино и кръв цялата маса. Изрича еврейските думи, които означават десетте египетски проклятия. След това казва: „Ние молим Бога да обърне всички тия наказания срещу християните!“ След този обряд, той взима мацата, разчупва я и подава на всеки по късче. Изпиват виното си и след това сядат да вечерят. Така правят и на следващата вечер.“

Съдията запитал трябва ли ритуалното убийство да се извършва в определени дни в годината. Самуил отговорил:

„Може да се убие християнин и да му се източи кръвта в който и да е ден, но жертвата е по-приятна на Бога, ако ритуалното убийство се извърши в дните близки до Пасха.“

По думите му, християнската кръв се запазвала и на прах. Тя се употребявала от евреите още при обрязването. Имала свойство да заздравява рани. А кръвта на християнин, който не е убит не е пригодна за еврейските обреди. Тя е подходяща и благоприятна само когато се добива от живо тяло, при невероятни мъчения, след които жертвата умира. Всеки еврейски равин има кръв на прах. Без нея той не може да извърши обряда на обрязването.
Старият Моисей добавил в показанията си, че в ония времена, когато още нямало християни, всеки глава на семейство трябвало да изпълни този обряд с малко агне, а сега по еврейския закон, това трябва да се изпълнява само с християнска кръв. С агнешката кръв по Мойсеевия закон се поръсвали само праговете на вратите, а кръвта на християнското момче се пие при обредите...

Делото станало известно не само в германския Тирол, а и в Италия и папата наредил да го разгледа комисия от кардинали. Евреите реагирали своевременно и бързо изпратили пари за подкупи и на тази комисия, но без резултат – кардиналите отказали подкупите.

Евреите били осъдени на смърт. Незабавно всички техни сънародници в областта се вдигат срещу присъдата и успяват да постигнат нов процес за обвиняемите. Води го Гуидичи от Вентимилия и потвърждава присъдата. Пак заради протестите на евреите случаят стига до съда на папа Сикст IV. Той определя най-известния по това време професор по право – Панвино за главен съдия по делото. Заедно с шестима кардинали, той разглежда случая и отново потвърждава присъдата.

Съдът на кардиналите заявява:

„Евреите са убили момченцето Симонино с цел да изпълнят един равински религиозен ритуал. Техния мотив е подчинен на най-извратена вяра, която изисква да се сдобият с християнска кръв за празнуването на своята Пасха.“

И осемте подсъдими евреи, взели участие в убийството на детето, били екзекутирани.

Симонино бил канонизиран от папа Сикст IV.

През 1965 г. Втория Ватикански събор отменя канонизацията на Симонино Трентски като „основан на злонамерена мистификация“ и изважда името му от католическата мартирология.

Някои католически източници казват, че това е дело на Ордена „Опус дей“, който маранска организация във Ватикана. Марани се наричат привидно само покръстени евреи, които продължават да изповядват юдаизъм и да изпълняват неговите ритуали.

На споменатия Втори Ватикански събор присъства и професорът от Папския библейски институт Мартин Малахий, който после спира да служи, защото не е съгласен с решенията на събора.

След това Мартин издава книгата „Дом, брулен от вятъра“, където директно пише, че част от клириците, епископите и кардиналите в римската католическа църква са последователи на сатана. Той споменава и за съществуването на достатъчно силни организационни връзки между този сатанински латински елит и определени групи духовници хомосексуалисти. Част от папистките свещеници се занимават със содомски грехове с деца и помежду си.

Неслучайно Мартин Малахий умира в 1999 г. при загадъчни обстоятелства...

Следва продължение...

(Статията е допълнение към материала „Относно сектата на Путин, Зеленски, Тръмп, Нетаняху, Сорос, Ротшилд и мн. др. или КАК ХАБАД ВОДИ СВЕТА КЪМ НЕГОВИЯ КРАЙ“)

Източници:

- *„Сефарадските евреи“ - Виктор Малка;*

- *Stanford J. Shaw, History of the Ottoman Empire and modern Turkey, Volume 1, p. 178;*

- *„Преподобный Григорий Синаит и его духовные преемники” - Петр (Пиголь)*

- *Господинова, Мълвина - „Богоборците“ София, 2002 г.*

- *Енциклика на Бонифаций IX, римски папа, гр. лет. XIV в., т. III, стр. 92;*

- *История на България, том 3-7 , изд. БАН, София, 1982 г.*

- *Songeon, Guerin. Histoire de la Bulgarie, depuis les origins jusqu a nos jours, Paris, 1913.*

- *„Жидов гроб“ – Иван Вазов;*

- *Дюк, Дэвид. Еврейский вопрос глазами американца, изд. „Свобода слова", Москва, 2001 г.;*

- *„La Serenissima: "империята на чужденците" в Европа” – Доц. Д-р Андрей Фурсов;*

- *„Геноцидът и Холокостът над българите” Георги Войнов;*

buditeli.info © 2017